

předložili notáři v K. soukromou listinu, jimi zřízenou, totiž dlužní úpis z 9. července 1926 k notářskému potvrzení. Dle tohoto dlužního úpisu doznal a potvrdil Pavel S. ve své vlastnosti jako přihlásivší se dědic po své dne 18. dubna 1926 zemřelé manželce Anně S-ové, že pozůstalost po Anně S-ové koupila a obdržela od Osvalda H-a různé zboží v úhrnné ceně 13.265 Kč 75 h a že má Osvald H. právo tuto splatnou pohledávku na zboží ihned požadovati na pozůstalosti po Anně S-ové. Dle této listiny dluhuje tedy 13.265 Kč 75 h, k jichž vydobytí má se vésti tato exekuce, Anna S-ová (její pozůstalost). Poněvadž listina sama podotýká, že Pavel S. se přihlásil k pozůstalosti této jako dědic, avšak, že pozůstalost dědici nebyla ještě odevzdána, chybí průkaz podle §u 7 a 9 ex. ř., že právní nástupnictví Pavla S-a k pozůstalosti nastalo již odevzdáním pozůstalosti podle §u 797 a 822 obč. zák. Nesměl tedy Pavel S. bez schválení pozůstalostního soudu jménem pozůstalosti po Anně S-ové pozůstalostnímu věřiteli Osvaldu H-ovi ani dluh uznati. Uznání takové mohlo nabýti platnosti pouze schválením soudu pozůstalostního. Spis notářský nevykazuje takového schválení, nehodí se podle §u 7 ex. ř. k povolení žádané exekuce, pročez bylo stížnosti vyhověti a návrh exekuční zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Podle pozůstalostních spisů přihlásil se Pavel S. arci jako jediný dědic k pozůstalosti po své manželce Anně S-ové, ze spisů těch nelze ani seznati, že mu bylo svěřeno podle § 810 obč. zák. a § 145 nesp. říz. obstarávání a správa pozůstalosti, naproti tomu však z nich patrně, že zůstavitelka zanechala nezletilé děti, jež odkázala na povinný díl. Příčilo by se zájmům těchto nezletilých dětí, jež podle § 21 obč. zák. jsou pod zvláštní ochranou zákonů, kdyby Pavel S. jako přihlásivší se dědic, jemuž nebyla svěřena správa pozůstalosti, mohl uznati o své újmě bez souhlasu a schválení soudu pozůstalostního, pokud se týče poručenského, dluhy pozůstalosti, což by po případě mohlo míti v zápětí zmenšení povinných dílů nezletilců. Nepochybil tudíž rekursní soud, vysloviv, že takové uznání dluhů pozůstalostních mohlo nabýti platnosti pouze schválením soudu pozůstalostního, pokud se týče poručenského.

Čís. 6364.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Exekuce na služební plat nepřevyšující 6.000 Kč (3.000 Kč) jest nepřipustnou, při čemž nesejde na tom, jaké má dlužník příjmy mimo služební.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, R I 899/26.)

E x e k u č n í s o u d zrušil exekuci, povolenou zabavením a přikázáním k vybrání služebních příjmů dlužníka, ježto služební příjmy nepřec-

vyšují 6.000 Kč, nýbrž činí právě 6.000 Kč. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh na zrušení exekuce, maje za to, že exekuce není nepřípustnou, má-li dlužník služného pouze 6.000 Kč ročně, a že jest tím méně důvodu ke zrušení exekuce, ježto dlužník má kromě toho příjmy vedlejší.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z ustanovení prvního odstavce §u 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 314 sb. z. a n., že při exekuci na služební platy musí dlužníku zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč, plyne nade vší pochybnost, že služební platy 6.000 Kč nepřevyšující jsou z exekuce vyňaty, exekuce na ně tudíž jest nepřípustna. O případy, v nichž volný roční příjem činí jen 3.000 Kč (druhý odstavec §u 1 a §u 4), zde nejde. Přípustnost exekuce na platy, volný roční příjem nepřesahující, nelze vyvoditi ani z ustanovení §u 299 odstavec druhý ex. ř., neboť tato ustanovení předpokládají, jak pravi motivy k §u 299 ex. ř. str. 219, že původní příjem v čase zabavení alespoň již částečně exekuci byl podroben. Ježto dlužníku roční příjem 6.000 Kč musí zůstatí volným ze služebního platu, jest pro přípustnost exekuce na služební plat zcela nerozhodno, jaké příjmy mimo to dlužník má, které nejsou služebním platem. Okresní soud zjistil, že služební plat stěžovatelův, na který byla exekuce povolena, činí pouze 6.000 Kč. Příjem, který má z toho, že jest mu dovoleno mimo službu prováděti práce na vlastní účet, zůstává mimo počet, poněvadž tento výdělek není služebním platem. Zrušil tudíž okresní soud exekuci právem podle §u 39 čís. 2 ex. ř.

Čís. 6365.

Tím, že nový majitel pozemku oznámil stavebnímu úřadu, že nájemce zřídil si bez stavebního povolení na pozemku budovy, a nežádal o dodatečné jich schválení, neprohřešil se na povinnostech, uložených mu §em 1096 obč. zák. Nařídil-li pak stavební úřad, by byly budovy zbořeny, bylo na majiteli pozemku, by nejprve domohl se zrušení nájemního poměru. Neučinil-li tak, nýbrž dal budovy svémocně zbořiti, jest z toho práv.

(Rozh. ze dne 13. října 1926, Rv I 472/26.)

Žalobci měli v nájmu dřevěnou kůlnu, v níž provozovali obchod, a dřevěnou boudu, již obývali, na pozemku v Z. u Prahy, jež koupil žalovaný. Stavební povolení těmto budovám nebylo uděleno. K žádosti žalovaného nařídil pražský magistrát, by kůlna byla zbořena, načež žalovaný kůlnu zbořil. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném náhrady škody, jež jim vzešla zbořením kůlny. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e neuznal žalobní nárok důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu. D ů v o d y: Podle skutečností prvním soudem zjištěných, jež soud odvolací